

[מרגש: הגב' רחל הבר תה' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

! לסגור את מתנת חיים?!

חוללת ב"ה מהפיכה של ממש בתחום ההשתלות ואנשיים, במקומות להכיר טוביה, זורקים אבנים".

"במחשבה שנייה, אולי לא כולם", סיגית את עצמי, "אבל יש כאלה, גורמים מסוימים במדינה, שרצוים להרוויש את מפעלו החיים שלך".

לא מבינה אותם, למה לקלקל? להחריב? למה לצבעו בשחור עמוק מקום שרך טוב מלאו אותו? עד היום זכינו בחסדי ה', לחץ מאות אנשים ממכוני הדיאליה. לעלה מהמשמש מאות אנשים חזרו לחיים בזכות מתנת חיים, ומה יודע כמוני, שככל טיפול דיאליה עולה

למדינה אלף ארבע מאות וחמשים שקלים. טיפול בודד! מלבד החדים החדשניים, מאות אנשים שכבר אינם זוקקים למכוני הדיאליה חוסכים קופת המדינה מאות אלפי שקלים מדי שבוע וهم, איך הם מכיריהם טוביה? פותחים נגדך תיק, ובעוון הכி הזוי שיש - סחר באיברים".

"זאת בדיחה עצובה. הרי אתה זה שעצרת את העניין הפובלטני הזה. בשנים האחרונות לא נשמעים ברוחבות רמ侃לים המכרים על איסוף תרומות עבור ניתוח השתלת כליה שעלוותו לעלה משלוש מאות אלף שקלים. لأن עלמו הכרזים האלו? אך זה שחולין הכלויות כבר לא נזוקקים להם? מודיע עד לפני שנים ספורות ניתוח השתלה נעשה רק בחו"ל ועליה הון רב, למה בעבר חולים נאלצו למכור את דירותם עבור ניתוח שכזה ועם התוצאות האלטרואיסטיות הם כבר לא נזוקקים לכך? בוא לא נעצום עניינים מול המציאות. מי שסחר באיברים לא היה אתה...".

בעלי ישב מולו והקשיב, מבין לכאבי, משתחה, אך פיו חתום. הוא לא אמר שאני צודקת, לא מזכיר שלא, רק הקשיב. הקשיב והיכיל.

"זהו, נשברתי, אני לא מוכנה להמשיך יותר. אנחנו סוגרים את מתנת חיים". לא מסוגלת יותר, נגמור הסיפור הזה. אנחנו סוגרים את הארגון. ברגע שנחזור הביתה נגענו על מנעול וכבריח".

השתתקתי. בעלי הנהן בראשו. "זה מתרסל", הוא אמר, "כל מתרסל".

הרגשתי את הלב שלו איתתי אך ידעתו בברור שהוא לא מתכוון כלל לסגור את הארגון. היתי מותשת.

אל תוך שיחתנו בקע קול צלצול הטלפון שלו. מעבר לקו ב乞ש קול את בעלי. הוא נדרך. לא הסכים לחתוך את השופורת. אסור לו. "זה לא מישחו הקשור לארגון", אמרתי, "זו אישת היסטרית, אולי נואשת. דבר אותה". "מה שאסור - אסור, ועל מה שהחמתתי - חמתתי", הוא אמר בישורות אופיינית אבל ביקש ממנו לקבל את השיחה. לנסתות לעוזר. לי מותר.

לפתתני את הטלפון בידי. הרגשתי מודקנת. בכל זאתלקח נשימה ושאלתי בימה אוכל לעוזר. ברגע הבא נשאבתי אל תוך השיחה שעתייה הייתה לשנות את התמונה.

יום חמישי, ח' בתשרי בוקר. במרחב מורייה נחקר בעלי. החוקר הטוב והחוקר הרע מלאים את תפקידים נאמנה. נאמנה אמרנו? אולי, אך האוירה הרבה פחותה קשותה מזו שאפיינה את חקירתם ביום החקירה הראשון. היום גם החוקרים כבר קלטו עם מי יש להם עסק, כבר הפינוו שלתביעה הזאת אין קיס, האש שמלום נקי.

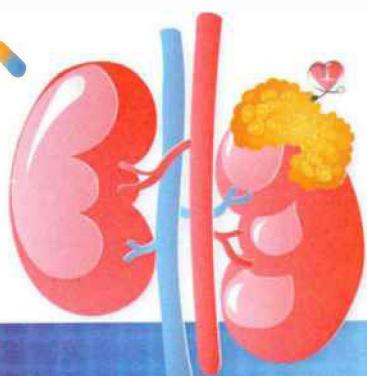
בכל זאת, יום החקרות זהה היה ארוך ומתיש מן הרגיל. יותר שעות יותר חומרם, יותר אינטנסיביות. יום היכפרים שבאופן והගים שיבואו אחריו כמו גרמו שocols ייצו תהליכיים. יבקשו להשיג מקסימום תוצאות במינימום זמן. אך גם יום החקרות הארוך ביותר עלי אדמות נגמר לבסוף וכשבعلي ביקש לחזור אל ביתו הזמני עצר אותו החוקר. "הרוב הבר...", הוא חכח בגרונו. "כן?" בעלי הסתובב, עיניו מבינות ורכות כאילו אין בלבו כלום כלפי האיש (ואולי באמת לא היה שם כלום...). "הרוב הבר, אני יכול לחתך לך שםות של בני משפחתי כדי שתזוכר אותם בתפילות יום היכפרים שלך?" ביקש בעלי הנהן בראשו. וודאי שכן, הוא אומנם 'אדם פשוט' אבל ישمه להתפלל על כל מי שזוקק לשועה.

עד היום שומר אצלי הדף הזה. בעת אדום על בלנק של משטרת מרחב מורייה, רשומים שםות בצלפות. אל אחד והישועה שהוא זוקק לה, כל אחד וצרתו. ובעל התפלל.

בערב נפגשנו. הוא היה מותש מן החקרות, אני היתי מותשת מן המציאות. התקשרותה הננתה לטחון אותו עד דק, להעלות עוד ועוד אנשים לשידור, להציג את המutzer מידי ים חדש. לגרום לאנשים לנעוז בי עניינים ולהצביע עלי ברוחוב... באוטו يوم כשל כוחיו.

"די", אמרתי לו כמעט בכפי, "אנחנו סוגרים את 'מתנת חיים'. לא מוכנה לספוג יותר בליטראות. באנו לעשות טוב. הקדשו ימים ולילות, הבית שלנו הפך להפקה, אין לנו יום ואיןليل והמדינה זורקת علينا אבנים? מהרגע שפתחנו את 'מתנת חיים' נכננו לשיגרת חיים שונה, להילוך אחר של חיים. אנשים מגיעים בשעות לא שעות, זוקקים לעוזרה. אתה נותן לכלום, פותח דלת ולב ומתרסר לכל מי שפונה, והחיים

שלנו השתנו מן הקצה אל הקצה. גם בעלי הסיפור הוא המתירויות הזה דרושת ממני ממאץ, ואיתו?

הבראה: עיתון קטיפה הוא שפנה לנברת הבר בבקשת להעלוות על הכתב מקורות החיים של בעלה צ'ל.

היו הדברים לזכרי הרבים ולעלוי נשמו של אברהם ישעיה בן רבי צבי